

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Salvador Cot

Els toros, primera desconnexió



Demà dissabte, a partir de les deu de la nit, cinc toros moriran a Palma. És possible que siguin els últims, perquè el

Parlament de les illes Balears està tramitant una reforma de la llei de protecció dels animals que, si s'aprova, prohibirà que es destinin recursos públics a fomentar aquesta mena d'espectacles. La majoria que componen el PSIB, Podem i MÉS estan disposats a deixar sense diners els toros, una manera indirecta però efectiva de provocar-ne la desaparició immediata. Amb els turistes i una escassíssima afecció local no n'hi ha prou, ni de lluny, per fer arribar, via marítima, els animals que requereix la *Fiesta Nacional* per mantenir-se.

És significatiu que la prohibició dels toros fos la primera de les lleis de desconnexió que va aprovar el Parlament de Catalunya, ara fa sis anys. Però encara crida més l'atenció que totes les

La prohibició dels toros va ser la primera de les lleis de desconnexió que va aprovar el Parlament

proclames i els cops de puny damunt la taula que es van fer des de Madrid no hagin servit absolutament per a res, perquè ni tan sols amb majoria absoluta el PP ha tingut mai la valentia de tornar a obrir la Monumental de Barcelona. De fet, el 2013 els toros van ser declarats Patrimoni Cultural d'Espanya i ni així han aconseguit revertir la prohibició més simbòlica del Parlament.

Al contrari. Els toros reculen per tot arreu, i no només als Països Catalans. Aquest mes de maig la Junta de Castella i Lleó va aprovar un decret llei que ha prohibit taxativament la mort i fins i tot l'atac amb llances de l'anomenat Toro de la Vega, una variant especialment cruel de tauromàquia en camp obert. L'animadversió contra aquesta mena d'espectacles creix molt ràpid en suposats territoris favorables i el món dels toros, que abans tenia un espai protagonista a les revistes del cor, ara accelera un declivi imparable. La modernitat i el civisme esquerden profundament una idea d'Espanya que va directa cap a una profunda deslegitimació, més enllà de Catalunya.



La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch



Ombres d'estiu

Imma Merino

Perduda en un laberint verbal

Reconec que a vegades em sento una mica perduda enmig del laberint verbal de l'*Ulisses*. Tan perduda com exaltada per aquesta festa del llenguatge: la Literatura com una elaboració i una celebració de la llengua. La sensació de perdre'm és la que més recordo de la meua primera lectura del text (en canvi, no tant de la segona, de la qual fa uns cinc o sis anys) a la qual em vaig abocar induïda per la presentació que Joaquim Mallafré va fer de la seva traducció al català un dia de 1981 a la Universitat Autònoma de Barcelona, on jo aleshores estudiava. Sempre més l'he recordat o almenys n'he retingut detalls, com ara que, sense proposar-s'ho, Mallafré va emprar els mateixos anys en traduir l'obra que els que va necessitar Joyce per escriure-la. Els mateixos vuit anys. També he retingut que va explicar que un dels motius pels quals va traduir l'*Ulisses* és que l'incitava a aprofundir en el coneixement del català i a demostrar la seva aptitud per una diversitat de registres i nivells. Això es relaciona

Mallafré va trigar els mateixos anys a traduir l'*Ulisses* que els que va necessitar Joyce per escriure l'obra. Els mateixos vuit anys

amb el fet que va evitar la traducció literal de moltes expressions per buscar-ne d'equivalents. En conse-

qüència, en la seva traducció de l'*Ulisses* que va anar revisant i corregint fins arribar a la que va publicar a Proa l'any 1996, no hi ha notes que informen que tal expressió té gràcia en la llengua original del text. Mallafré va esforçar-se a aconseguir el mateix efecte amb una expressió de la llengua pròpia, que, a través de la seva traducció, també coneixem més en la seva riquesa. De fet, va recrear l'*Ulisses* pensant en com l'hauria escrit el seu autor en català.

Com que posteriorment vaig escoltar Mallafré en diverses conferències i també vaig entrevistar-lo per aquest mateix diari, potser hi afegeixo més coses de les que pròpiament recordo d'aquella presentació. El cas és que les expressions equivalents dels jocs lingüístics duen a considerar una diferenciació que el mateix Mallafré va analitzar al seu assaig *Llengua de tribu i llengua de polis*, una reflexió sobre l'ofici de traductor. I aquí hi afegeixo allò propi del final dels capítols d'una sèrie: continuarà.